Глава VII.
БОРБА В МРАКА.

Дойдох в съзнание с отвратително чувство на гадене и нереалност. Само мозъкът ми беше жив; цялото ми тяло беше вцепенено и сякаш парализирано. Все още тъмнина и тишина, защото всичките ми сетива ми казваха, че би трябвало да съм още на мястото, където бях паднал.

Тогава се опитах да раздвижа ръцете си, и разбрах, че ръцете и краката ми бяха здраво вързани. Напънах ремъците, издавайки някакъв лек звук; и веднага чух шепот, отдалечен на няколко фута:

- Събуди ли си , Пол?

Бях в полудрямка, но познах гласа на Хари, и му отговорих просто:

- Да. Къде си?

- Един Господ знае! Носеха ни. Ти беше в безсъзнание с часове.

- Носеха ни?

- Да. Хиляда мили, мисля, на гърбовете си. Какви... какви са те, Пол?

- Не знам. Видя ли ги?

- Не. Твърде тъмно е. Силни са като горили и са покрити с козина; много добре го усетих. Те не издадоха звук през цялото време. Високи са не повече от половината ми, а пък един от тях ме носи сякаш съм бебе – а аз тежа сто и седемдесет фунта (77 кг).

- С какво сме вързани?

- Не знам; усещам го като кожа; жилава като от плъхове. Мъчех се да се освободя два часа, но не подава.

- Е, ти знаеш какво значи това. Немите животни не връзват човека.

- Но това е невъзможно.

- Няма нищо невъзможно. Но слушай!

Чу се звук – леки стъпки; които се приближаваха. След това изведнъж някакво тяло се наведе близо над мен; не можех да видя нищо, но почувствах натиск на тялото си и воня, неописуема, влезе в ноздрите ми. Усетих режещо движение около китките си; ремъците се движеха напред и назад, скоро ръцете ми бяха свободни. Тялото се отдалечи от мен като се изправи, чух тропот по земята до главата си, и след това тишина.

След това чух една псувня от Хари:

- По дяволите това животно! Поряза китката ми. Свободни ли са ръцете ти, Пол?

- Да.

- Тогава ме превържи; кърви лошо. За какво беше това?

- Имам нещо пред вид – отговорих аз и откъснах лента от ризата си и превързах раната, която се оказа лека. Тогава потърсих по земята около мен, и разбрах, че предположението ми е правилно.

- Ето, Хал! Има кльопачка. Но какво, по дяволите, е това? Гръм и мълния, това е сушена риба! Сега, къде за...

Но ние не губихме повече време за разговор, защото бяхме полумъртви от глад. Нещото не беше лошо; за нас, които бяхме постили от почти трийсет и шест часа – представата ни за времето беше изключително смътна – това беше страхотен банкет. И наблизо имаше басейн, пълен с вода.

- Порядъчни бедняци, казвам – дойде гласът на Хари от тъмнината. – Но кои са те?

- Питай Фелипе – отговорих аз, защото през това време аз добре се убедих за естеството и самоличността на тези, които ни бяха пленили. – Както казах, немите животни не връзват хората с ремъци, нито пък ги хранят със сушена

риба. Разбира се, това е невероятно, но човек трябва да е готов да повярва всичко.

- Но, Пол! Ти мислиш...

- Точно така. Ние сме в ръцете на инките от Хуануко – или по-скоро на техните наследници.

- Но това е било преди четиристотин години!

- Историята ти е отлична, като географията на Дезире – казах аз сухо. – Но какво от това? Те просто са избрали да живеят под света, вместо в него; твърде мъдро решение, може да прозвучи цинично – без да се спомене малката подробност, че са затворници. Скъпи мой, Хал, не се оставяй да бъдеш изненадан от нещо. Тук сме в пълен мрак, погребани в Андите, заобиколени от космати, изродени животни, които вероятно ни дават да ядем, за да бъдем, може би, в състояние да бъдем изядени, без възможност изобщо пак да зърнем слънчева светлина; и каква е мисълта, която изплува от повърхността на моето съзнание? Просто тази: че аз най-искрено желая и копнея за префекта на Карбахал и за една кибритена клечка.

- Пол, ти каза – да ни изядат...

- Най-вероятно е да са канибали. Един Господ знае, дали нямат някакво леко забавление в тази ужасна дупка. Разбира се, идеята е безвкусна; преди да ни заколят, ще ни нокаутират.

- Това е изтъркана тъпа шега – каза Хари с известен ентусиазъм.

- Но това е самата истина, момчето ми. Познаваш ме; никога не пунтирам. Няма нищо особено възмутително в мисълта, че ще бъдеш изяден; недостатъкът на това е, че единият трябва да умре пръв. И двамата искаме да живеем; един Господ знае защо. И все още имаме възможност.

Знаем сега, че тук трябва да има храна и достатъчно въздух. Почти сигурно е, че не можем да излезем, но по-

късно може да стане. И какъв опит! Познавам дузина антрополози, които биха дали научните си степени за това. Мога да почувствам ентусиазъм от това.

- Но какво, ако те... те...

- Кажи го. Ако ни изядат? Можем да се борим. Ще бъде странно, ако ние не можем да надхитрим тази сган. И сега тишина; имам намерение да започна. Слушай усърдно... усърдно! Зверовете са безшумни, но ако те са наблизо, можем да чуем дишането им.

- Но, Пол...

- Без повече разговори. Слушай!

Лежахме мълчаливи много минути, едва дишайки. Дори и най-слаб шум не достигаше до ушите ни през абсолютния мрак; съвършена, пълна тишина. Накрая се протегнах и докоснах Хари по рамото, и се изправих на колене.

- Напълно достатъчно! Сами сме. Затова трябва да пълзим. Дръж се непосредствено зад мен; не трябва да сме разделени. Първото нещо е да открием остър камък да срежем тези ремъци. Опипвай земята с ръце, докато вървим.

Изобщо не беше лесно да се изправим, и още по-трудно да се придвижим на известно разстояние, защото глезените ни бяха вързани един за друг доста ефективно; но ние успяхме някак си да се завлечем на известно разстояние. Аз бях отпред; Изведнъж усетих Хари да ме дърпа за палтото, и се обърнах.

- Точно такова нещо ни трябва, Пол. Остър като нож. Виж!

Опипом намерих ръката му в мрака и взех от нея предмета, който той ми подаде – малък плосък камък с остър режещ ръб.

- Много добре; дай да срежа твоите първо.

Наведох се над ремъците, които стягаха глезените му. Бях убеден , че не са от кожа, но те бяха жилави като от

най-дебелата кожа. Два пъти прекаленото ми нетърпение беше причина инструментът да се изплъзне и да ожули кожата на ръката ми; след това продължих по-внимателно, мърморейки псувни. Още четвърт час и Хари беше свободен.

- Ей богу, така се чувствам добре! – възкликна той, изправяйки се на крака. – Ето, Пол; къде е камъкът?

Подадох му го и той коленичи и започна да реже ремъка около краката ми.

Това, което се случи по-нататък, стана толкова бързо, че едва ли можехме да осъзнаем, че едва се започва, когато почти бяхме свършили.

Бърз тропот на множество стъпки ни предупреди, но не навреме. Блъскащи се, скачащи тела се стовариха върху нас през глава, през въздуха, и ни проснаха на земята, погребани под тях, задушавайки се; трябва да бяха мнозина. Съпротивата беше невъзможна; бяхме надвити.

Чух Хари да надава отчаян вик, и последва боричкане; самият аз бях абсолютно безпомощен, защото ремъците, които стягаха глезените ми, не бяха срязани напълно. Нападателите ни не издадоха нито звук, запазвайки тежкото си, затруднено дишане.

Спомням се, че, дори докато седяха върху главата, гърдите и тялото ми, забелязах в тяхното мълчание своеобразно впечатляващо любопитство и се чудех, дали те бяха, преди всичко, човешки същества. Или пък не бяха ли ненужно агресивни; те просто ни подчиниха, вързаха отново китките и глезените ни, още по стегнато отпреди, и заминаха.

Но – пфу! Неописуемата воня на косматите им тела още е в ноздрите ми.

- Ранен ли си, Пол?

- Ни най-малко, Хари, момчето ми. Как ти се струва парфюма?

- По дяволите твоя парфюм! А бяхме успели. Каква полза? Те са живели в тази адска дупка толкова дълго, че могат да виждат в тъмнината по-добре, отколкото ние на светло.

Разбира се, той беше прав, и аз сглупих, че не помислих за това предварително и не взех предпазни мерки. Новината беше определено неприятна. Нямаше съмнение, че всяко наше движение беше наблюдавано от стотици чифтове очи, докато ние лежахме безпомощни в тъмнината, вързани дори по-здраво от преди.

- Ето, виж – каза Хари изведнъж, – защо не можем да видим очите им? Защо не святкат.

- Скъпото ми момче – казах аз, – в тази тъмнина не можеш да видиш диаманта Кохинор, ако е окачен на носа ти. Обаче това не са ти пътници в спално купе. Имаме едно предимство – не ни разбират какво говорим, но и те досега не са казали нищичко дори.

Последва кратко мълчание, след което се чу гласът на Хари:

- Пол...

- Е?

- Чудя се... мислиш ли, че Дезире... – той се поколеба, гласът му секна.

- Мисля си същото, което и ти – казах аз.

- Но аз не знам – въпреки това има шанс. Просто шанс, нали?

- Знам колкото и ти, Хари. Шансът е едно на милион Дезире – благодарение на Бога – да е избегнала всичко това! И не е ли така най-добре! Да не би да искаш да е тук с нас?

- Но... не. Само...

- Да лежи тук, с вързани ръце и крака? Щеше да бъде вкусен деликатес за нашите приятели.

- За Бога, Пол...

- Е, нека я забравим – за сега. Нито пък ние искаме да станем вкусен деликатес, ако можем да си помогнем. Хайде, стегни се, Хал. От нас зависи да обърнем нещата с хитрост.

- Е?

- Не знам защо не се бях сетил за това преди. Предполагам,че и двамата сме били доста замаяни, за да измислим нещо добро. Какво си стегнал с колана си?

- Пистолет – каза Хари. – Разбира се, аз си мислех за това. Но може ли да се използва след това мокрене? И имам само шест патрона.

- Нищо повече?

Почти можех да почувствам мълчаливия му вторачен поглед; след това той изведнъж извика:

- Нож!

- Най-после! – казах аз саркастично. – И аз също имам. Шест инчов (15 см), двуостър нож, остър като бръснач и островърх като игла. Не са били достатъчно досетливи, за да ни претърсят, а ние не сме били достатъчно досетливи да си помислим за това. Усещам своя под мен.

- Но те ще ни видят.

- Не, ако проявим достатъчно внимание. Проблемът е, че не мога да стигна ножа си с вързаните си ръце. Има само един начин. Лежи съвсем спокойно; нека си помислят, че сме се предали. Ще опитам нещо.

Опънах коленете си, свит над твърда скала, и легнах плътно по корем. След това изпънах ръце и поставих лицето си да лежи върху тях, като куче с глава върху лапите си. И после, запазвайки тялото си в пълен покой, и с колкото е възможно по-малко движение на челюстите, започнах да режа със зъби ремъците.

Това беше досадна работа, която никак не беше вкусна. Много минути прегризвах тези дебели въжета като куче кокал. Значително по-късно открих от какво бяха направени тези въжета; слава Богу, през цялото време нямах представа! Всичко, което знаех е, нека използвам израза на Хари, че бяха "жилави като плъхове".

Не смеех да дърпам китките си, от страх да не се разделят изведнъж и да ме издадат на невидимите надзиратели. Беше необходимо да ги срежа изцяло със зъби, и повече от веднъж бях в положение да се откажа. Тази материя имаше предизвикващ гадене вкус на граниво, но изобщо не посмях да вдигна глава да се изплюя.

Накрая зъбите ми се срещнаха; въжетата бяха прерязани. Опипах внимателно с езика си наоколо, за да се убедя, че няма други; след това, без да движа ръцете си, лека-полека, внимателно повдигнах глава.

Тогава за пръв път забелязах – не светлина, а избледняваща тъмнина. Това беше, разбира се, просто пригаждането на очите ми към новите условия. Не можех да различа никакви форми около мен, но, поглеждайки надолу, ясно можех да различа очертанията на ръцете си, положени върху земята пред мен.

И, поглеждайки отново, ми се стори, че можех да видя на около двадесет или трийсет фута вдясно, че тъмнината пак стана гъста и непроницаема.

- Това трябва да е стена – измърморих, напрягайки очите си към нея.

- Какво е това? – попита Хари рязко.

Спазвайки указанията ми, момчето лежеше напълно неподвижно и мълчаливо повече от час, защото толкова поне трябваше да ми отнеме дългото прегризване на въжетата.

- Казах, че това трябва да е стена. Виж, Хари, на около трийсет фута вдясно. Не ти ли изглежда нещо такова?

- Гръм и мълния – възкликна той след миг мълчание, – става светло! Виж!

Аз обясних, че вместо "става светло", очите му просто са се пригодили към тъмнината.

- Но какво мислиш за това? Стена ли е?

След миг мълчание той отговори:

- Да-а – и след това още по-утвърдително – Да. Но за какво ще ни послужи?

- Това е, което искам да ти кажа. Слушай! Прерязах въжетата около китките си, и възнамерявам да взема ножа си...

- Как по дяволите го направи? – Хари ме прекъсна.

- Със зъбите си. Бях твърде зает. Ще взема ножа си – предпазливо, така че да не се усъмнят, ако ни наблюдават. Трябва да легнем плътно един до друг настрани, лице с лице един към друг, така че мога да срежа въжетата около китките ти, без да се забележи. След това трябва да вземеш ножа си – внимателно. Разбираш ли?

- Да.

За пръв път имаше борбеност в гласа на Хари; странен, едва доловим трепет на куражлия.

- Добре. Карай полека.

Продължихме това бавно, обръщайки се инч по инч; втора грешка би се оказала фатална. Не чухме никакъв звук от какъвто и да било вид, и десет минути по-късно лежахме плътно по гръб, един до друг, държейки ръцете си скрити между телата си, така че отсъствието на въжета да не бъде забелязано. Всеки от нас държеше в дясната си ръка дръжката на шестинчовия си нож. Хладната стомана, при всички положения, беше любимото оръжие на американеца, но имаше времена...

- Взе ли си ножа, Хари?

- Да.

- Добре! Сега слушай внимателно и действай бързо. Когато ти кажа, наведи се надолу и хвани въжетата около глезените си с лявата си ръка, след това ги срежи с един замах. След това, хвани се за палтото ми до краката ти, и заедно – това е да защитим гърбовете си. И след това – нека дойдат!

- Добре, старче.

- Недей да губиш никакво време; те вероятно ще тръгнат към нас в момента, когато седнем. Увери се, че си освободил краката си след първото замахване; добре ги опипай с лявата си ръка. Готов ли си?

- Да. – И гласът му сега беше спокоен и съвсем стабилен.

- Тогава – раз, два, три – давай!

Наведохме се, срязахме въжетата, скочихме на краката си и се втурнахме към стената. Чухме звук от бягащи стъпки – гърбовете ни се притиснаха в добрата скала – чух Хари да вика: “Ето идват!”, неясни, връхлитащи тела – пръсти, стискащи гърлото ми.

Усетих острието на ножа ми да потъва в мека и подаваща плът, и топла, гъста течност да тече по дланта и ръката ми.